

Той пръсналъ хората си въ верига, и настъпили.

Ромънитъ веднага заработили съ картечниците си. Но какво отъ това? Българитъ ги атакували на ножъ и завладѣли голѣмия каменъ мостъ, който билъ строенъ отъ тѣхнитъ братя, а лежалъ оттаткъ границата.

Настъпили две ромънски роти да го отнематъ. Пламналъ неравенъ бой. Българитъ отъ близкото поробено село хукнали — мъже, жени и деца, да помагатъ на шепата братя. Ромънитъ сипѣли огънь върху невъоръженитъ селяни. Частъ отъ тѣхъ върнали, други избили, а успѣлитъ да минатъ на наша страна веднага се заловили за работа. Мъжетъ сгъстили нашата верига отъ дветъ страни на моста, а женитъ и децата почнали да имъ разнасятъ патрони.

Следъ обѣдъ на ромънитъ пристигнали още подкрепления. Тѣхната многочисленостъ ги насърчила, и тѣ почнали да обхождатъ шепата герои.

Положението на колоездитъ станало отчаяно. Поручикътъ билъ убитъ. Дошла заповѣдъ да напустнатъ моста и да отстъпятъ, та да избѣгнатъ обхода.

Но у единъ отъ колоездитъ заговорила отчаяната бол-

ка на родения добруджанецъ. Той се казвалъ Злати Добревъ. Когато другитъ отстъпили правилно, той се унесълъ въ честа стрелба и не мръдналъ отъ окопа си.

— Хайде, бе Злате! — викали му отъ всички страни.

— Не давамъ моста! Не давамъ тѣлото на поручика! — изгърмѣлъ още по-силно безстрашниятъ българинъ.

Отстъпващитъ колоездачи залегнали отново на десетана крачки задъ Златя и открили пакъ огънь. Ромънитъ били вече много наблизу. Той, съ точността на вдъхновенъ войникъ, повалилъ съ последователни изстрели петъ ромънци. И, насърденъ отъ успѣха си, заревалъ съ всичката си сила:

— Тази земя е наша!

Извърещалъ се къмъ другаритъ си и съ гороломенъ гласъ викалъ: — Не давамъ моста, бей! Не давамъ го!

Щомъ не го дава човѣкътъ, другаритъ му нѣма да го оставятъ самъ я! Правили прибѣжки единъ по единъ напредъ, изранявали се съ Златя и стреляли. Така мостътъ замръкналъ въ наши рѣце. Презъ нощта пристигнали отъ Варна подкрепления, и изплашенитъ врагове не дочакали другия день.